

Proloog

Haar bruine, doffe haren werden zachtjes meegevoerd door het koude briesje. Ze was vermagerd, ik zag het duidelijk aan haar taille. Met hangende schouders en gebroken ogen staarde ze me melancholisch aan. Haar gezichtsuitdrukking verraadde hoe zwaar ze het had gehad. Ze had ingevallen ogen en een grauwe huid die als leer over haar jukbeenderen spande. Het blauwe geruite hemd was gescheurd en verhulde nauwelijks haar ronde borsten. De jeans zat vol gaten en haar zo typerende strooien hoed hield zichzelf nog bij elkaar door enkele dunne stelen. Het hoedenriempje hing nauwelijks nog aan de hoed en de kralen erop waren dof of gebroken. Haar voeten staken in westernlaarzen, het enige wat er nog quasi degelijk uitzag, buiten de afgeknaagde lap leer aan een van de uiteinden van de schoenen.

Het was een vreemd gevoel dat door me heen ging. Opluchting, verdriet? Woede misschien? In enkele seconden flitsten al die herinneringen opnieuw voor mijn geestesoog. Van de eerste date tot het afscheid. Zo gehavend als ze ook voor me mocht staan en ondanks de onvoorspelbare verschijning, was ze nog steeds prachtig. Een warmte verspreidde zich vanuit mijn hart door de rest van mijn borstkas, onverklaarbaar maar toch aanwezig.

Chase keerde Myra, zijn paard, en staarde Suzie verbijsterd aan. 'Wat... Hoe?' Zijn gefluister bereikte nauwelijks mijn gehoor.

Mijn blik verschoof kortstondig naar een vlot dat achter haar lag. De zachte golven van het water in de ondergelopen grot schommelden het ding heen en weer. En dan te bedenken dat we enkele uren geleden gewoon op de bodem van dit hol gewandeld hadden. Ze hield het drijvende oppervlak op zijn plaats door middel van een touw in haar hand. Het vlot tikte af en toe tegen de natuurlijk uitgehouwen trede langs de waterspiegel. Op het eerste zicht leek het ding stevig genoeg om de paarden te kunnen houden. Wat ook wel nodig zou zijn, bedacht ik. Een hoop bijeengebonden houten palen, daar viel het vlot het beste mee te omschrijven. Maar hoe kwam ze hieraan? Sterker nog, hoe kwam ze hier in de eerste instantie terecht?

Ze strompelde enkele passen achteruit waarna ze voorovergebogen op haar knieën steunde en zwaar hoestte. Het klonk als een rokershoest van een oude vrouw.

Karel, die zijn flinkgebouwde ros Aradys naast Myra had gebracht op de smalle trap naar het water toe, trok voorzichtig aan Chase' mouw. Toen Chase hem aankeek, fronste Karel zijn wenkbrauwen en schudde met zijn hoofd, gebiedend om meer uitleg. De groene fluorescerende gloed van de drijvende algen in het vuile, klotsende water wierp een vaag licht over de rotswand.

Chase liet zich wat naar achteren zakken en fluisterde zacht, in de veronderstelling dat zijn stem mijn oren niet zou bereiken: 'Dat is Suzie.'

'Suzie? Nicks grote, verloren liefde?' Hij glimlachte verrast. 'Die meid die verantwoordelijk is voor zijn gebroken hart?'

Chase knikte bedeesd

'Nick? Zeg toch iets,' fluisterde Suzie met trillende stem.

Ongemakkelijk kromp ze in elkaar toen ik mijn hand over haar ingevallen wang liet gaan. 'Je bent nog steeds zo mooi als de dag waarop je mijn hart brak.'

Hoofdstuk 1

Esprit

Ik had al langer in de gaten dat er iets niet pluis was, alhoewel ik de gedachte probeerde te verdringen, omdat ik zelf al genoeg aan mijn hoofd had. Vroeger zadelde ik Esprit op en vertrokken we gewoon, onze bestemming nog te ontdekken. Esprit was een draver, twaalf jaar oud toen ik hem kreeg. Eentje met een verleden, dat kon je wel zeggen. Vroeger een wedstrijdpaard, maar uiteindelijk te koop gezet. Het was toevallig dat ik hem in mijn bezit kreeg. Ik was toen nog een jongen met absoluut nihil kennis van paarden. Het kostte me heel wat moeite om hem te berijden, maar na enkele jaren was het vertrouwen zo groot dat ik geen zadel meer nodig had. Toch, voor lange ritten vertrouwde ik op mijn 16 inch White Star westernzadel van donkerbruin leer. Het zitvlak leek speciaal gemaakt voor mijn kont en paste perfect op Esprits lichtjes doorhangende rug. De aandoening heette kissing spines en viel niet meer te genezen, enkel te stabiliseren. Aan de spieropbouw moest gewerkt worden, maar alle goede dingen kosten tijd en energie. Omgaan met Esprit voelde altijd als een therapeutische sessie. Tijdens onze werksessies of ontspannen buitenritjes overtuigde ik mezelf ervan dat hij mij begreep. Dus, als gevolg daarvan vertelde ik hem alles wat er met me gebeurde en wat ik voelde.

Esprit was mijn dagboek en ik vond het geweldig. Iedere keer richtte hij zijn oren naar mijn stem. Het was ongelooflijk om te beseffen dat hij vroeger zo onhandelbaar was. Steigeren, bokken, weigeren, hij deed het allemaal. Tot ik besloot om mijn tijd te investeren in grondwerk, specifieke oefeningen die je naast je paard doet in plaats van in het zadel waardoor je zo de basis voor de band tussen paard en ruiter rustig op kan bouwen. Onze training was ook vrij intensief. Iedere dag werkten we samen, op ontdekkingstocht voor zijn spieren. Esprit en ik, zo gingen de zaken. Tot Suzie kwam opdagen.

Suzie was iets jonger dan ik. Het was toeval dat ik haar had leren kennen. Esprit verbleef op een privéstalling, samen met enkele anderen. Een van die paarden behoorde toe aan Chase, een vijftwintigjarige springruiter. Chase stond bekend om zijn liefdesavontuurtjes waarmee hij zichzelf soms in de nesten werkte. Echt goed kende ik hem niet en veel woorden uitwisselen gebeurde ook niet naast het elkaar groeten bij het aankomen of weggaan. Op een bepaalde dag, ergens in de zomer voor zover ik me herinneren kon, zag ik Chase de stalling betreden met een jonge vrouw aan zijn zijde, ze was relatief klein van gestalte. Ik stond in de grote hal, waar langs weersijden zeven stallen stonden. In het midden daarvan stond een stoffig, oud solarium dat in geen jaren meer gebruikt was. Ik hoorde Chase' zware, nasale stem terwijl ik Esprit voor zijn stal, de vijfde aan de rechterkant, had gebonden. De hal met stallen had twee grote schuifpoorten die toegang verschaften aan twee pistes. De grootste was gevuld met wit zand waar kleine lapjes vezelstof tussen zaten, ook wel geopatzand genoemd, de kleinere met geel zand. Tussen beide lag een grondbedekking van aarde en kiezelstenen. De twee silhouetten lachten luidkeels terwijl ze naar de derde stal aan de overzijde liepen. Omdat de zon die dag geen wolkje had om zich achter te verstoppen en de poorten zoals steeds

wagenwijd openstonden, verblindde het licht me toen ze langs de open schuifdeuren wandelden.

'Ziezo,' zei Chase. 'Dit is Myra.'

'Ze is mooi,' sprak de vrouwenstem nog steeds giechelend.

'Ze heeft haar leeftijd niet mee en haar klomphoefje is iets om rekening mee te houden, maar ze houdt zich krانى.'

Pas toen beiden voor de staldeur stonden, kon ik zien hoe mooi de vrouw was.

Ze was inderdaad niet de grootste, maar wat een vrouwelijke vormen. Het perfecte zandloperfiguur van wat ik zo kon aanschouwen. Ze had bruine lokken met blonde highlights en kleepte zich in de typische cowgirlstijl, inclusief lichtbruine westernboots en een strooien cowboyhoed. Haar blauw geruite hemd stak wat strak in haar nauw aansluitende jeans.

'Het is iets anders dan mijn Arabiertje,' hoorde ik haar zeggen.

'Myra kan nog gerust mee, hoor.'

'Nou, Gelko is pas zes. Wedden dat ik van je win?'

Chase' gelaatsuitdrukking verraadde zijn ongemak, dit tot leedvermaak van Suzie. Ik slaakte een binnensmondse lach, maar ze had het toch gehoord. Naar aanleiding daarvan keek ze mijn richting uit. Verrast wendde ik mijn blik af en liet onhandig de poetsborstel van Esprit uit mijn handen vallen.

'En de jouwe?'

'Dit is Esprit, een draver van twaalf jaar. Hij komt uit de wedstrijden.'

'Wedstrijden, zeg je?'

Klaarblijkelijk had ik hierbij haar aandacht. Ze liet Chase voor wat hij waard was en slenterde speels naar me toe.

'Jouw paard heeft in de koersen gelopen?'

'Dat klopt. Lang voor hij bij mij kwam, weliswaar.' Ik klopte hem zachtjes op zijn nek. 'Hij heeft een heel verleden, deze knol van me.'

'Een hij?'

'Hij is geruind op zijn negende. Je weet wel,' sprak ik terwijl ik met mijn vingers een knippende schaar uitbeeldde. 'Maar niettemin vertoont hij nog steeds hengstenkuren.'

Ze ging met haar vingers langs zijn schoft en raakte zo, intentioneel of niet, mijn vingers die achter de manen lagen. 'Heb je jezelf nooit afgevraagd hoe snel hij echt kan?'

In mijn ooghoek merkte ik hoe Chase rood uitsloeg. 'Dat hoeft niet, dat weet ik. Maar vergeef het me, ik ga een eindje rijden.'

'Oh, gezellig.'

Ze keek me hoopvol aan, maar voordat ze de kans kreeg om het gesprek verder uit te breiden, keerde ik haar de rug toe en wandelde naar een zijhalletje waar mijn zadelkast stond.

Terwijl ik mijn zadel pakte, hoorde ik hoe Chase hopeloos het gesprek opnieuw probeerde op te pakken. Tevergeefs weliswaar, Suzie scheen er geen zin meer in te hebben. Toen ze zei dat haar moeder haar verwachtte, was de improvisatie duidelijk hoorbaar in de ondertoon. Ze liet Chase voor Myra's stal achter, liep de zadelkamer in en gaf me een briefje met haar telefoonnummer erop.

Om een lang verhaal kort te maken, Chase was haar kwijt. Ik verontschuldigde me, waarna hij deed alsof hij degene was die geen interesse meer had in haar.

Voor mij geen probleem.

De nieuwsgierigheid echter, dwong me er enkele dagen later toe om met haar af te spreken. Van het een kwam het ander en aan het einde van die eerste date volgde er een kus.

Ik leefde op wolkjes en was dolverliefd in die komende dagen. Neuriënd en fluitend ging ik naar Esprit, maakte redelijk wat buitenwandelingen en schepte tegen hem op over hoe goed die eerste date ging. Uiteindelijk stootte ik na een buitenrit op Chase, die wat treurig op een baal hooi zat voor het oude solarium in de hal. Ik reed Esprit de hal in, stapte af en bond hem voor zijn stal vast. Hierna maakte ik de gesp die langs weersijden van de White Star onder Esprit zijn buik liep wat losser zodat het de druk wat zou wegnemen. Per slot van rekening dient zo'n gesp ook alleen maar om het zadel vast te houden tijdens het rijden.

Eerst probeerde ik Chase te negeren. *Niet mijn zaak, niet mijn probleem.*

Toen hij echter overging in een zacht gesnik, voelde ik me verplicht om even naast hem te gaan zitten.

'Chase, wat scheelt er?' vroeg ik voorzichtig.

Zijn bollere wangen stonden gespannen, terwijl hij knarsetandend naar woorden zocht. Zijn blauwe ogen staarden me waterig aan.

'Ik had een roos voor haar gekocht, Nick. Die lag op de passagiersstoel van mijn wagen, de dag dat ik haar ging oppikken, en ze heeft die er gewoon laten liggen. Het interesseerde haar niet.'

'Wie bedoel je?' Ik probeerde de vraag zo luchtig mogelijk te stellen, hopen dat hij niet zou antwoorden wat ik in gedachten had.

'Suzie, natuurlijk.'

Verdomme.

Ik slikte het oprispande schuldgevoel weg en luisterde naar de klaagzang en het uiten van zijn gebroken hart. Ik liet hem uiteindelijk alleen met de enige troost die ik hem geven kon, het clichézinnetje dat er meer vissen in de zee zwemmen. Later op die dag viel dat ellendige schuldgevoel niet meer weg te slikken. Wat ik gedaan had, was fout.

Of niet? Ik ken Chase niet zo goed, dus zo erg is het toch niet?

Het was datzelfde schuldgevoel waardoor ik Suzie uiteindelijk liet staan. Gewoon, van de ene op de andere dag. Ik liet eenvoudigweg niets meer van me horen. Geen reactie op sms'jes of telefoontjes, niets. Ik deed alsof ze niet bestond in de hoop mijn schuldgevoel te sussen. Ik had er niet verder naast kunnen zitten. Niet alleen ging het schuldgevoel niet weg, daarbovenop voelde ik nu ook nog eens het gemis van Suzie. Het was vreemd om zo veel kwelling te voelen van iemand waar ik nauwelijks één degelijke date mee had gehad. Alsof er een leegte achterbleef die niet gevuld werd. Misschien was dat wel het effect dat Suzie op mannen had en was Chase daarom zo sneu.

Naarmate de dagen vorderden werd hij echter steeds vrolijker, terwijl ik juist somberder werd. Toen ik hem hiernaar vroeg, liet hij het opnieuw overkomen alsof hij degene was die haar in de kou had laten staan.

Natuurlijk, ontkenning.

Vaak zag ik Chase een springparcours klaarzetten in de piste, Myra opzadelen en een denkbeeldige proef rijden terwijl ik steeds minder zin had om met Esprit te werken. Uiteindelijk kon het niet anders dat Esprit hier de dupe van werd.

Op een sombere ochtend dwong ik mezelf naar Esprit te gaan. Ik trof hem in zijn stal aan, bibberend en liggend op de grond met schuim rond zijn mondhoeken. Met een verkrampde maag gooide ik de staldeur open en snelde de stal in om op mijn knieën naast hem te gaan zitten. Met één hand tilde ik zijn hoofd op en legde die op mijn bovenbenen terwijl ik met de andere de plaatselijke dierenarts belde.

Terwijl ik panisch schommelend zijn hoofd vasthield en jankte, kreeg ik pas in de gaten hoe mager hij geworden was. Vel over been, niets meer dan dat. Ik vroeg me af hoe dit kon. *Waarom heb ik dit niet gezien?* Iedere dag kreeg hij zijn krachtvoer en voldoende hooi. Ik wist goed genoeg dat een paard drieëntwintig van de vierentwintig uur de mogelijkheid moest hebben om te eten en dat had hij. Instinctief bekwam me het beeld van het rottende karkas van Esprit, liggend in zijn stal. Omringd door de stalbedekking, waarvoor ik vlas gekozen had, en de vliegen die zich tegoed deden aan zijn karkas.

Tranen stroomden over mijn wangen toen Chase de hal in wandelde. Hij kwam bij me zitten. Natuurlijk stelde hij me de typerende vragen zoals wat er aan de hand was. Toen ik hem antwoordde dat de dierenarts onderweg was, knikte hij en ging op de uitkijk staan.

Na voor mijn gevoel uren zei hij de verlossing brengende woorden: 'Nick, hij is hier.'

Chase begeleidde de oudere man naar de stal. Ik kende de dierenarts niet, maar zijn nummer hing in de stalling voor in geval van nood.

De dierenarts gebood me op te staan terwijl hij verklaarde dat hij een buisje bloed zou prikken uit Esprit zijn hals. De ronde bril schoof bijna van zijn neus toen hij zocht naar een fatsoenlijk stukje om de naald te prikken. Met de palm van zijn vrije hand schoof hij het montuur terug op zijn neus en prikte vervolgens de naald, waarna hij het plastic buisje liet vollopen met de donkerrode vloeistof. Hij ging vervolgens door de schuifpoorten naar buiten en kwam even later terug met een andere spuit die hij ook in de hals stak. 'Fysiologisch goedje,' mompelde hij. Zowel de arts als Chase en ik wachtten hierna eeuwigdurende minuten tot we enige verandering in Esprit zijn situatie zagen. Opgelucht zag ik uiteindelijk hoe Esprit moeizaam en met krakende gewrichten overeind klauterde. Hij zuchtte uitgeput en liet zijn hoofd hangen.

'Dit zal hem wel even op de been houden. Ik heb hem een zoutoplossing toegediend. De bloeduitslagen zullen me vertellen wat er exact aan de hand is. Hoelang heeft hij al geen eten meer gekregen?'

De vraag van de dierenarts verraste me niet echt. Esprit zag er inderdaad rampzalig mager uit. 'Zou u me geloven als ik zeg dat hij gisteren nog drie hooinetten heeft gekregen en zijn krachtvoer?'

De dierenarts keek me argwanend aan. 'Ik bekijk de situatie met een kritisch oog. Dit zijn typische tekenen van ondervoeding. Hier kunnen procedures voor opgestart worden.'

'Als Nick zijn paard dood wilde, had hij u niet gebeld.'

De opmerking van Chase kwam net op tijd.

De dierenarts haalde zijn neus op en keek me doordringend aan terwijl ik al mijn moed bijeenriep.

'Dit is een conditiescore van twee, zelfs minder. Hij maakt kans op ademhalingsproblemen en hart- of nierfalen.' De dierenarts pakte een zaklampje, niet groter dan een pen, uit de binnenzak van zijn donkerblauwe hemd en scheen hiermee in de futloze ogen van mijn draver. 'Dacht ik

al,' mompelde hij waarna hij zijn aandacht weer op mij vestigde. 'Je mag hem onder geen enkel beding nog krachtvoer geven, uitsluitend water, een zoute liksteen en hoge kwaliteit hooi, dit gedurende tien dagen. Ik hoop in die tien dagen de uitslag te hebben van het bloedonderzoek. Ik kom in ieder geval straks terug met probiotica om de gezondheid van het spijsverteringskanaal te verbeteren. Ik hoop voor jouw bestwil dat er een onderliggende reden is voor zijn zogenaamde plotselinge ziekte, anders ga ik dit tot de bodem uitzoeken. Dit kan niet slechts van enkele dagen zijn.'

Ik wilde er iets tegen inbrengen, maar de dierenarts gaf me geen kans om ook maar een woord uit te spreken.

'Zodra je paard weer enkele kilo's hooi naar binnen werken kan, kunnen we opnieuw overschakelen op krachtvoer. Je bent te bereiken op het nummer waarmee je me belde, neem ik aan?'

Ik knikte kort, waarna de man met de lege spuit in zijn handen de stalling verliet.

Bibberend op mijn benen zocht ik steun op de hooibaal in het midden van de gang.

Chase liet me wat bedaren, waarna hij me een geopend blikje energiedrank overhandigde. 'Misschien is het niet de beste drank die ik je kan aanbieden, maar het is alles wat ik heb.'

Dankbaar nam ik het blikje aan en nam een grote slok.

Mijn blik ging naar Esprit, die nog steeds in afwezige toestand voor zich uit staarde. 'Hij kreeg toch iedere dag zijn krachtvoer? Ik heb hem toch altijd van voldoende hooi voorzien? Hoe heeft dit kunnen gebeuren, Chase?'

Chase legde zijn hand op mijn schouder en klopte zacht met de uiteinden van zijn vingers terwijl hij naast me ging zitten. 'Het bloedonderzoek zal aantonen dat het niet jouw schuld is, Nick. Ik heb je vaak genoeg bezig gezien met Esprit, dit kan jij onmogelijk gedaan hebben.'

Ik knikte en veegde een traan van mijn wang.

Chase stond op en keek me verontschuldiging aan. 'Vergeef het me, Nick. Ik moet nog wat trainen met Myra.'

'Nee, natuurlijk. Dat begrijp ik. Ga je gang, bedankt voor je steun. Ik had het even nodig.' 'Ik ben er voor je als je me nodig hebt. Veel sterkte, en houd moed. Jullie komen er samen wel doorheen.'

De dagen die hierop volgden waren tijdrovend en onzeker. Zo snel als ik kon, voorzag ik Esprit van het nodige. Een Himalaya zoutsteen in zijn stal en verscheidene hooinetten. Water had hij doorlopend dankzij de automatische drinkbak. Uit pure angst vertikte ik het om zijn zijde te verlaten. 's Nachts bleef ik bij hem in de stal, zittend op de stalbedekking met mijn rug tegen de grote betonnen blokken van de stalwand. Veel slapen kwam er niet van, de minste beweging die Esprit maakte, sleurde me uit mijn roes. Bezorgd zag ik erop toe dat hij at, maar het leek wel alsof elke hap die Esprit nam, er eentje te veel was. Ik zag hoe hij bleef verzwakken. Met angst in mijn hart smeekte ik dat de dierenarts op tijd zou zijn, dat Esprit zou blijven knokken. Het was Chase die mij dan weer in leven hield, iedere dag nam hij iets te eten voor me mee. Op een bepaald moment maakte hij me subtiel duidelijk dat het aan te raden was om wat schone kleren aan te trekken. Onder voorwaarde dat hij bij Esprit zou blijven, haastte ik me naar huis om mezelf wat op te frissen.

Tot mijn grote opluchting kreeg ik eindelijk het verlossende telefoontje van de dierenarts met de vermelding dat hij over een halfuurtje bij Esprit zou zijn.

In aller haast vertrok ik opnieuw naar de stalling, om tegelijkertijd met de arts aan te komen. Lichtelijk beschaamd keek hij me aan toen ik onmiddellijk met de deur in huis viel met de vraag of zijn aandoening door mijn toedoen kwam.

‘Nee, het spijt me voor die valselijke beschuldiging. Jouw paard heeft een ernstige ondervoeding ten gevolge van een heftige ziekte en bijgevolg een infestatie van bloedwormen. Ik ben nog altijd van mening dat het onmogelijk is dat je niet hebt kunnen zien dat hij vermagerde, maar de bloedresultaten bewijzen je onschuld.’

‘Ik zei het je toch,’ benadrukte Chase bruuft.

‘Nick, mijn jongen. Ik heb alle medicatie die je nodig hebt in mijn wagen liggen.’ De stem van de dierenarts klonk plotseling zwaar en weemoedig. ‘Maar er is nog iets wat je in acht moet nemen. Wetenschappelijk gezien is het quasi onmogelijk dat een paard dat zich in een zo ver gevorderde staat van aftakeling bevindt een volledige genezing doormaakt.’

Tranen sprongen in mijn ogen, maar ik wist ze krampachtig te verdringen.

‘Je moet je afvragen, Nick, wat het beste voor hem zou zijn? Waarmee help je Esprit het meest?’

Ik keerde beide mannen de rug toe, deed de staldeur open en legde mijn hoofd tegen Esprits nekwevels. Een rilling trok door zijn flank. Niet langer voelde ik het zachte spierweefsel ontspannen bij mijn aanraking. Een verse traan rolde langs mijn wang terwijl mijn blik langs de uitstulpsels van Esprits beenderen ging onder de kalende huid. Zijn schouderbladen blokkeerden het zicht op de strakgespannen huid over zijn ribben en de heupbeenderen die boven de ingezakte rug uitstaken.

‘Nick, ik probeer alleen maar te zeggen...’

Vanuit mijn ooghoek zag ik Chase zijn hand op de schouder van de arts leggen. De arts keek hem in verwondering aan, maar begreep wat Chase bedoelde omdat hij schuddend met zijn hoofd de man het zwijgen oplegde.

‘Is dit hoe het afloopt, Esprit? Is dit de eindhalte?’ Fluisterend streelde ik zijn hoofd, krampachtig proberend om niet in huilen uit te barsten. ‘Er is nog zoveel om te ontdekken. Ik heb je pas net, het is niet eerlijk.’

Esprit bleef statisch voor zich uit staren, meer leven zat er op dit moment niet in.

‘Zeg het me. Zeg me wat ik moet doen,’ tierde ik uit pure frustratie en onmacht. Ik legde mijn hoofd tegen het zijne. ‘Ik wil je niet opgeven, Esprit. Ik kan je niet opgeven.’

Wat er toen gebeurde, viel niet te beschrijven. Ik voelde een plotselinge warmte, diep vanbinnen. Bij het sluiten van mijn ogen, voelde ik Esprit zijn hartslag in mijn lichaam en zag ik met mijn geestes oog een blauw oplichtend silhouet.

Esprit?

Zo snel als het gevoel gekomen was, trok het ook weer uit me weg. Het beschouwende als een teken, verliet ik de stal en zei tegen de dierenarts dat hij me de medicatie moest geven en daarna zo snel mogelijk uit mijn buurt moest verdwijnen.

Terwijl hij de stal verliet, staarde ik Esprit bedenkelijk aan. In het besef dat hij de komende tijd op stal zou moeten blijven, beeldde ik me in hoe saai hij het zou vinden. Met een instinctieve glimlach rende ik vervolgens naar buiten en vulde een leeg flesje uit de afvalbak met kiezelsteentjes. Aan de bodem bond ik een stukje touw van een hooibaal en hing door een geknoopte lus wat hooi. Als laatste bond ik de fles aan de binnenkant van de staldeur en keek vervolgens vermaakt toe hoe Esprit het hooi van de rammelaar haalde. Ik beantwoordde de

vragende blik van Chase door te zeggen dat dit tegen de verveling was toen de dierenarts terugkwam en me haastig de medicijnen overhandigde met de vermelding hoe ze te gebruiken. Zijn blik ging kortstondig uit naar de fles die ik opgehangen had. 'Leuk speeltje. Jammer dat hij er niet zoveel plezier meer van zal hebben.'

Aangedaan door de manier waarop ik tekeer was gegaan, schudde hij me kort de hand en sprak bondig dat hij me de factuur toe zou sturen. Tot slot keerde hij ons de rug toe en verliet grommend de hal. 'Nick, heeft hij je adres wel?'

'Nee, dat heb ik hem nooit gegeven.' Ik schoot in de lach en keek de verdwijnende jeep na.

Hoofdstuk 2

Bizarre ontmoeting

De opeenvolgende dagen voelden als een emotionele rollercoaster. De angst die me be kroop, iedere keer dat ik Esprit in de ogen keek, werd haast onbeschrijfelijk. Zijn toestand stagneerde, wat op zich een soort van geruststelling was, maar toch nam dit mijn angst niet weg. Chase deed zijn uiterste best om me te blijven motiveren, maar ook hij zag dat het tevergeefs was en uiteindelijk liet hij me meer op mezelf. Ik mengde het seleniumpoeder dat de dierenarts me gegeven had met de luzerne stengels die ik op zijn aanraden had gekocht en voerde het aan Esprit waarna ik met een zachte borstel over zijn broze lichaam ging. Af en toe legde hij zijn oren in zijn nek, een teken dat zelfs de zachte synthetische haren hem hinderden. Dat waren de moeilijkste momenten, het besef dat bijna alles pijn deed. 's Nachts leek hij wel wat rustiger. Op momenten dat ik met mijn rug tegen de stalwand zat, legde hij zijn hoofd vlak naast me en ademde hij minder heftig dan voorheen. Uiteindelijk viel ik zelf ook in slaap wanneer ik Esprits zacht gesnurk hoorde.

Het was uit medelijden dat ik Esprit uiteindelijk op een warme nazomerse dag uit de stal haalde. Wankel en met slepende achterbenen volgde hij me trouw aan het halstertouw. Chase begreep niet helemaal wat de bedoeling was. Hij raadde me aan om Esprit niet te veel te belasten, maar ik vond het barbaars dat mijn paard de hele revalidatie op stal zou blijven, zelfs met de geïmproviseerde rammelaar. 'Wat frisse lucht zal hem goed doen,' riep ik naar Chase terwijl ik door de hal naar buiten wandelde. Ik was hem ondertussen als een vriend gaan beschouwen. 'Het zal jou ook goed doen,' riep hij me achterna. De zon schonk ons een heerlijke en hartverwarmende gloed toen we de oprit afliepen, parallel naast de stalling. Tegenover die oprit, aan de andere kant van het wegdek, was een grasperk langs het asfalt. Rijen van verschillende soorten bomen vulden het zicht met onder enkele van die bomen een houten bankje. Achter de bomen stroomde een diepe beek. Terwijl Esprit en ik langs het blauwe bordje met het opschrift **VERBODEN OP HET GRAS TE PARKEREN** wandelden, sperde hij zijn neusgaten en knorde luid. 'Ik weet het, ik weet het.'

Weemoedig streelde ik met mijn hand langs zijn hals in de hoop hem te bedaren en een tragere pas aan te laten nemen. Hoe kon het ook anders? Ik kon me best voorstellen hoe fijn het moest zijn om wat anders te zien dan de muren van zijn stal. Op de achtergrond klonk het hevig stromen van het water terwijl ik vlak voor een klein bruggetje de weg overstak naar een onverharde weg. Het gehinnik van enkele Shetlanders in de verte, op een klein afgezet stukje weide links van de onverharde weg, trok Esprits aandacht. Het drietal begroette ons toen we hun omheining naderden. Een van de drie, een voskleurige, stak zijn neus tussen de omheining door. Esprit knorde, rook aan de Shetlander en krulde zijn lip omhoog waarna het kleintje bokkend terug de weide inliep, gevolgd door de andere twee.

Esprit en ik vervolgden onze weg over een kleine brug en eindigden zo op een fietspad. Daar bond ik de touwhalster aan een stevige boomstronk en nam plaats op een houten bankje terwijl ik een sigaret opstak. De stijfheid leek wat uit zijn spieren te zijn verdwenen aangezien hij ronddraaide en zijn hoofd naar alle kanten zwierde om zoveel mogelijk van zijn omgeving te kunnen opvangen. Enkele fietsers raasden ons voorbij, elk met hun blik op Esprit gericht. Toegegeven, ik schaamde me voor hoe hij eruitzag. Ik wist goed genoeg dat sommige van de voorbijgangers ervan overtuigd waren dat ik hem verwaarloosde en dat het mijn schuld was dat

hij er zo ziek uitzag. *Is dat ook niet zo? Is het ergens niet mijn schuld? Ik heb niet goed opgelet, niet gekeken naar de signalen.* Ik schudde met mijn hoofd waarna ik een diepe hijs nam en het verdovende effect van de nicotine in mijn longen opnam. En toen plots, uit het niets, drong er zich een verdrongen gedachte op. Bijna niet merkbaar in het achterste gedeelte van mijn bewustzijn. Als een fluisterende echo in mijn hoofd. *Suzie. Hoe zou het met haar zijn? Zou ze nog aan me denken? Zou ze me missen?*

Luid gehinnik verstoorde mijn gedachtegang. Esprit trok zich steigerend los van de boomstronk en draafde tot mijn verbazing het fietspad op. Verbijsterd stampte ik mijn sigaret uit, pakte het restant van het kapotte halstertouw van de grond en rende hem achterna, natuurlijk goed beseffend dat ik hem nooit zou kunnen bijbenen. 'Esprit! Wacht nou! Stop!' De afstand tussen ons werd steeds groter en groter tot Esprit uiteindelijk als een bruine veeg in de verte ergens rechts afsloeg tussen een dichte begroeiing van struiken. Ik haastte me ernaartoe en onderscheidde de kale plek in het struikgewas waar Esprit zich doorheen geworsteld had. Nog steeds in uiterste verbijstering zag ik hoe Esprit op een groen stukje akker stond te grazen met naast zijn zijde het silhouet van een man. Waakzaam, maar met stevige pas naderde ik beide. Zelfs met het keurige maatpak en de naar achteren gekamde lokken oogde de bebaarde man eerder ongemakkelijk in plaats van verfiynd en koel.

'Hallo,' zei hij onmiddellijk met een zware stem en Nederlands accent. Ik gaf de man een beleefd knikje en pakte het stukje halstertouw dat nog aan Esprits halster hing vast. Terwijl ik een stevige knoop maakte met het andere uiteinde, zag ik een opgeluchte glimlach om de mondhoeken van de Nederlander. 'Oh, het is de jouwe? Gelukkig, ik vreesde al dat ik hier een hele poos zou moeten blijven wachten.' Ik liet de achterdocht varen en probeerde wat van mijn elementaire beleefdheid terug te vinden. 'Bedankt dat je op hem paste.' Ik stak glimlachend mijn vrije hand uit. De man nam hem met een stevige grip vast en schudde hard. 'Karel is de naam, ben je van hier?'

'Nick, aangenaam.' Ik liet zijn hand los en kneep in mijn vuist in de hoop wat gevoel terug te krijgen. 'Mijn paard staat hier wat verderop gestald.' 'Nou, 't is een pittig ding.'

Esprit scheurde gretig met zijn tanden het gras van de akker en slokte het op. Terwijl ik hem dit zag doen, overviel me het besef. 'Hij... eet.' Karel keek me vreemd aan. 'Dat klopt, ja. Hij eet gras, lijkt me niet uitermate verwonderlijk.' Ik glimlachte breed. 'Nee, hij eet!' Euforisch sprong ik in het rond met het halstertouw in mijn hand. Toen ik bedaarde, zag ik hoe Karel enkele stappen achteruit deed. Esprit trok er zich niets van aan en at lekker door. Karel wreef de plooiën in zijn colbertjasje glad en reikte me de hand. 'Mooi. Dan is het voor mij tijd om te gaan, dunkt me.'

Ik bedaarde en bood vlug mijn excuses aan waarna ik hem vroeg of hij me wilde vergezellen naar de stalling zodat ik mijn vreemde gedrag kon verklaren. Hoogstwaarschijnlijk was het uiteindelijk uit dezelfde elementaire beleefdheid dat hij toezegde. We maakten rechtsomkeer en wandelden langs dezelfde onverharde weg terug.

Het voelde goed om de gebeurtenissen en zorgen met iemand te kunnen delen. Ik vertelde alles, behalve de situatie met Suzie. Ik schaamde me te veel om te vertellen hoe ik het contact verbroken had en ik kende de man helemaal niet goed genoeg om iets dat zo delicaat was met hem te delen. Karel luisterde wel, maar hij leek me wat zenuwachtig. Ik merkte ook dat hij wat afstand probeerde te houden tussen Esprit en hemzelf. Ik kon het niet helpen dat ik moest denken aan de vreemde manier waarop Karel daar had gestaan, in zijn donkerblauwe maatpak. 'Het is best wel toevallig dat je net daar was toen Esprit voorbijliep,' polste ik ten slotte. 'Ach, ik was aan de wandel en zag dat paard plotseling op me af razen. Toen

hij een akker oprende, leek het me vreemd dat niemand hem achterna kwam, dus besloot ik om even halt te houden en af te wachten.' 'Tot mijn grote opluchting, Karel. Bedankt.'

Vlak voor het betreden van de oprit, gebaarde Karel even te stoppen. 'Dit is waar we afscheid nemen, Nick.' Ik knikte glimlachend. 'Nogmaals bedankt, Karel.' 'Ach, geen dank.' Net op dat moment naderde Chase met Myra. Argwanend keek hij Karel aan terwijl hij zijn paard tot stilstaan bracht. 'Daar ben je! Ik had Myra al opgezadeld om jullie te gaan zoeken.' 'Het spijt me, Chase. We hadden een klein probleempje.' 'We?'

Nadat ik Karel zichzelf had laten voorstellen aan Chase, deed ik de hele situatie uit de doeken. Chase schudde met zijn hoofd, draaide zich om en verkondigde tussen zijn tanden door dat hij Myra ging afzadelen. Hierna vestigde ik mijn aandacht opnieuw op Karel. 'Je vriend is klaarblijkelijk niet erg gesteld op vreemdelingen,' merkte hij op. 'Chase is geen slecht persoon, enkel wat waakzaam.' Karel bleef zijn blik op Chase houden tot die uit het zicht was. 'Goed. Nick, hartelijk dank voor de vriendelijkheid, maar de plicht roept me. Wie weet, tot een volgende keer.' Ik knikte en reikte hem de hand. 'Je bent hier welkom, Karel.' Hij glimlachte terwijl hij me de hand schudde, waarna hij terugliep naar de onverharde weg en uit het zicht verdween. Na Esprit in zijn stal de probiotica gegeven te hebben, in combinatie met zijn avondportie luzerne, een soort ruwvoer zoals hooi met extra eiwitten, kwam Chase naar me toe. 'Een man in maatpak, in het midden van een weiland met jouw paard, lijkt je dat niet verdacht?' 'Nou, dat heb ik niet gezegd. Ik heb enkel gezegd dat hij naast een grazende Esprit stond.' 'Inderdaad. Dat bedoel ik precies. Je gelooft toch niet heus dat dit slechts toeval was?' 'Niet helemaal. Ik geef toe dat het vreemd lijkt.' 'Ik ben blij dat je draver opnieuw eet, Nick. Maar pas op, ik vertrouw die maatpak niet.' 'Ach, Chase. De kans dat we Karel ooit nog zien, is zo goed als nihil.' 'Wees daar maar niet zo zeker van.' Met gemengde gevoelens namen we afscheid. Chase keerde mompelend huiswaarts en ik ruimde de laatste dingen op om nadien zelf bij Esprit in de stal te kruipen. Bij het sluiten van mijn zadelkast, merkte ik dat Chase zo vriendelijk was geweest om een sandwich achter te laten voor me. Dankbaar werkte ik die naar binnen, waarna ik Esprit nog even met zijn rammelaar hoorde spelen. Wat later viel ik met hoopvolle gedachten in slaap, Esprit zachtjes ademend naast me. De volgende dag was ik vroeg uit de veren. Chase had me gewekt met een ontbijtje en een sigaret. Na het verorberen van de koffiekoeken op een tuinstoel aan de rand van de piste kwam het onderwerp Karel opnieuw ter sprake. 'Denk je dat hij ons in de gaten houdt?' vroeg Chase fluisterend. Ik sloeg me met mijn hand tegen het voorhoofd. 'Misschien wist hij wel dat je ging wandelen en heeft hij Esprit laten schrikken.' 'Chase, dat is belachelijk.' 'Is het echt belachelijk, Nick? Denk er maar eens over na,' ging hij verder, het gefluister achterwege latend. Ik stond op en doofde de sigaret onder mijn schoenzool. 'Nee, doe ik niet. Karel is weg, het hele gedoe is voorbij. Laat het los.' Vervolgens wandelde ik langs de oprit de straat op. Terwijl ik staarde naar het dansen van de takken, meegevoerd door een koel briesje, moest ik toch toegeven dat Chase' paranoïde woorden me aan het denken zetten. *Ik heb natuurlijk niet gezien wat Esprit aan het schrikken heeft gemaakt. Zou het kunnen? Maar hoe is Karel dan zo snel op dat weiland terechtgekomen? Dat is fysisch onmogelijk.* 'Belachelijk,' mompelde ik ten slotte.

Ik keerde de straatkant de rug toe en liep de oprit, bestaande uit een laag steengruis, weer op. Verscheidene grote stenen voor me uit schoppend, viel mijn oog op een bruin, opgevouwen stuk papier. Nieuwsgierig plukte ik het van de grond waarna ik bruut overvallen werd door een benauwd gevoel. Ik hoorde het bloed in mijn oren pompen en zag zwarte vlekken in mijn zichtveld. Mijn ademhaling werd zwaarder, alsof er een gewicht

op mijn borstkas lag. Gedesoriënteerd haastte ik me naar buiten, in de hoop dit gevoel af te kunnen schudden. Chase was Myra aan het borstelen toen hij me tegenhield. 'Rustig, Nick. Wat scheelt er? Heb je Karel gezien?' Ik schudde mijn hoofd en ging even zitten. 'Ik... kreeg een heel benard gevoel. Maar het is beter nu... Geef me even.' Hij liet me op adem komen, waarna ik het papier openvouwde. 'Dit... het papier.' 'Wat?' 'Het maakte me... bang.' Bijna spottend vroeg hij me om hardop te lezen wat erop stond geschreven.

En op de dag des monsters, als de honden huilen, de bomen leven en de aarde doodt, zal de Eeuwige Schemering over ons vallen.

Stormen van haar magie voorspellen een oproer, een voorbode van haar macht. En ze zal voortbrengen, schepsels van haar ziel.

Zielen zonder lichaam zullen dwarrelen, hunkerend naar rottend vlees.

Wanhoop en verderf zal over haar rijkdom waken met pijn als zijnde de enige troost.

Geschreeuw en getier als nachtelijk gezang, een ode aan de moeder die over haar kinderen waakt. Want aan haar komt het laatste woord,

als zij komt, maakt Kweuling kennis met het Duister.

'Kan jij hier iets uit opmaken?' Ik schudde mijn hoofd. Niet omdat ik niets wilde zeggen, maar omdat ik overmand werd door een acute misselijkheid. Ik vouwde het papier op en stak het in mijn achterzak terwijl ik draaierig mijn weg naar buiten zocht. Daar struikelde ik en viel op mijn knieën, gevolgd door een uitbraak van zweet. Chase rende me achterna en haalde me van de grond. 'Wordt het niet eens tijd dat je naar huis gaat, Nick? Die hele situatie met Esprit maakt je ziek. Ik begon me opnieuw wat beter te voelen en duwde Chase bedeesd van me weg om wat op adem te komen. 'Nee... dat was het niet.' Ik ging met mijn hand over mijn achterste broekzak en voelde een doordringende pijscheut in mijn buik. 'Het is dat papier,' mompelde ik. 'Wat zei je?' Ik schudde opnieuw mijn hoofd. Chase zou me toch niet geloven. 'Laat me gewoon even rusten, Chase.' Hij knikte en ging terug naar binnen om wat later opnieuw te verschijnen met Myra. 'Ik ga een ommetje maken, ben je zeker dat alles goed komt?' Ik knikte en stak een sigaret op. Chase haalde afkeurend zijn schouders op, plaatste zijn voet in de stijgbeugel en steeg in het zadel, waarna hij een lichte beendruk gaf in Myra's flank. Enkele ogenblikken later verdwenen ze om de hoek.

Gedesoriënteerd slenterde ik naar Esprit. Tot mijn grote verbazing merkte ik dat er iemand anders bij hem aan zijn staldeur stond. Op geringe afstand van Esprit, die zijn hoofd knorrend uit de opening in de staldeur stak. 'Jij?' Als reactie hierop, knikte Karel me flauw glimlachend toe. 'Dag, Nick.' 'Ik... had niet verwacht je hier terug te zien,' 'Het leek me gepast om in te gaan op je verzoek. Ik meen me toch te herinneren dat ik hier welkom was?' 'Dat... dat klopt. Vergeef me mijn onbeleefdheid. Heeft Chase je gezien?'

Ik vermande me en verborg mijn ongenoegen. Toen ik naast Esprit stond, viel het me onmiddellijk op hoe slecht Karel eruitzag in vergelijking met gisteren. Zijn gezicht was grijs, zijn baard kroezig en onverzorgd. Zijn schouderlange lokken hingen slordig langs zijn gezicht en diepe wallen hingen onder zijn vermoeide ogen. Hij droeg nog steeds datzelfde maatpak, maar hij had een andere das op zijn witte hemd. Hij negeerde mijn vraag en hield zijn blik op Esprit gericht. 'Hoe gaat het met je paard?' 'Beter sinds gisteren. Vergeef het me, maar je ziet er belabberd uit.' 'Ach,' sprak hij met een wuivend handgebaar. 'Werk houdt me in een wurggreep, vrees ik. Het is niets wat een goede portie nachtrust niet kan verhelpen.' Hij keerde zijn rug naar Esprit en keek me wat duf aan. 'Nick, nu ik toch hier ben. De noodzaak gebiedt me je te vragen of je toevallig een vel papier

bent tegengekomen? Ik had het in de binnenzak van mijn colbertjasje gestoken, maar klaarblijkelijk moet ik het tijdens ons kleine avontuurtje verloren zijn.'

Een koude rilling liep langs mijn nekwervels. Het was van hém. Ik kuchte ongemakkelijk en probeerde een zo natuurlijk mogelijke houding aan te nemen. Iets wat hoogstwaarschijnlijk grandioos mislukte. 'Ik heb geen flauw idee waar je het over hebt. Was het iets belangrijks?' Geïntrigeerd keek hij me aan. 'Niet uitzonderlijk belangrijk, nee. Gewoon een documentje dat mijn werkgever graag terug zou willen zien.' 'Ik zal mijn ogen openhouden.' 'Dank je, Nick. Nou, ik ga er maar weer eens vandoor.' 'Blijf je niet? Je bent er net.' 'Nee, het spijt me. Ik vrees dat mijn werk weinig ruimte laat voor sociale relaties.' 'Misschien een andere keer?' 'Wie weet, Nick. Als de gelegenheid zich voordoet.' Hij maakte aanstalten om weg te gaan, wat een angstig gevoel bij me teweegbracht. *Karel weet meer van dat document. Als ik enige kans wil hebben om te weten te komen of het iets betekent, moet ik zijn aandacht trekken.* 'Luguber weer is het wel, vind je niet?' Verrast stopte hij, vlak voor hij de gang uit was en hij keek me vermaakt aan. 'Wat is er dan zo luguber aan?' 'Het lijkt wel alsof er honden huilen en de bomen leven.' *Echt, Nick? Dat was het beste wat je bedenken kon?* Lichtjes argwanend keek Karel me aan. 'Nou, bomen leven ook. Ze groeien dankzij fotosynthese.' 'Het lijkt erop alsof er een soort Eeuwige Schemering over ons valt.' *Nou weet die helemaal dat je het hebt, idioot.* Plotseling voelde ik Karels blik op me branden. 'Zeg eens, Nick. Ben je morgenavond vrij?' Ik knikte. 'Mooi, ik zie je morgen.' Hierna verliet hij de stalling en liet me alleen achter. Ik kon nauwelijks bevatten wat er zonet gebeurd was.